

Diskussionen om charter og forfatning er givet heller ikke færdig, når vi ser på den diskussion, der foregår i EU. Men i den diskussion, man vil have, er det i høj grad EU's struktur og forholdet mellem EU-landene, der skal være det centrale og ikke diskussionen om menneskerettighederne. Det er altså den diskussion, vi skal tage, og det ville også være uærligt, hvis man ville gemme denne diskussion om forholdet mellem EU og medlemsstaterne under dække af en diskussion om menneskerettigheder.

Det reelle udgangspunkt er så at diskutere forholdet mellem EU og landene, og at man derefter tilpasser menneskerettighederne til de forhold, man nu bliver enige om. Men når EU er en sammenslutning af stater og ikke en stat i sig selv, er det de enkelte lande, der har hovedansvaret for at sikre menneskerettighederne over for borgerne, og for ikke at snigløbe den diskussion er det for os at se ubetinget vigtigt, at charteret på topmødet vedtages som et politisk dokument og ikke som noget andet.

Jeg skal derfor fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget finder, at det af konventet vedtagne charter løser opgaven med at synliggøre menneskerettigheder og grundlæggende holdninger, som EU's institutioner skal leve op til i forhold til borgerne og finder det væsentligt

- at charteret ikke ændrer på kompetencer og opgaver i EU i henhold til traktaterne og dermed heller ikke på arbejds- og kompetencefordelingen mellem EU og landene i EU;
- at tekster, der indeholder rettigheder svarende til rettigheder i den europæiske menneskerettighedskonvention har samme betydning og omfang som konventionen, og at det betyder, at tekster i charteret skal tolkes både ud fra den europæiske menneskerettighedskonvention og ud fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis.

Folketinget finder, at det er en forudsætning for dansk tilslutning til charteret på topmødet i Nice den 7.-8. december 2000, at det godkendes som et politisk dokument.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 19).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes egentlig, det er helt utroligt. I den første del af debatten har ordførerne mest diskuteret, hvordan man kunne afgrænse sig ud af det her, og hvordan man kunne sikre sig imod misfortolkninger og ubehageligheder som følge af det stykke papir.

Man har haft ikke bare et udvalg, men et konvent til at sidde i 8 måneder; man har haft i tusindvis af mennesker engageret i at lave det stykke arbejde, og så skal vi nu høre et stort forsøg på at fortælle, hvorfor det ikke er problematisk, fordi det ikke giver nye rettigheder og ikke fjerner eksisterende rettigheder, og »det betyder ingenting, venner, I kan tage det helt roligt«. Det er for os i Dansk Folkeparti at se virkelig fantastisk brug af skatteydernes penge, må man sige.

Så forsøger man sig med, at det er altså pædagogisk, og det er godt for borgerne, at de kan tage et stykke papir, hvor deres rettigheder står klart beskrevet. Justitsministeren bruger betegnelsen, at set i sammenhæng med EU-myndighedsudøvelsen er det vigtigt, men borgerne kan da ikke blive andet end forvirrede, når de tager det stykke papir, for det handler jo om meget andet og meget mere, som flere også har nævnt. Senest har SF's ordfører været inde på den samme problemstilling.

Derfor kan vi ikke tage det her som udtryk for andet, end at det går ud på at skabe grundlaget for en egentlig EU-forfatning. Nu ved man jo godt, at det gør man ikke lige bare på én gang, men man gør det efter sædvanlig EU-praksis ved at tage ét skridt nu og lave nogle ting, og senere tilretter man dem så med henblik på, at man kan få dem ind i Traktaten, så den kan blive en egentlig forfatning.

Vi går ud fra, ja, vi tager som givet, at alt dette her er et led i arbejdet med at udvikle EU til en føderal stat. Det er vi ikke tilhængere af, men vi kan da godt se trenden, også i forbindelse med regeringskonferencen, hvor man diskuterer, at Kommissionen i højere grad skal ligne en regering, at kommissionsformanden skal have egentlige statsministerielle udøvelsesmuligheder, osv. osv. Sammenhængen er sådan set reel nok. Der er nogle, der spiller med åbne kort, og så er der andre, der forsøger at luske det igennem ved at sige, at det egentlig ikke betyder så meget.

Med hensyn til indholdet skal jeg sige, at der er faktisk områder, hvor vi føler, at man ikke skal indskrænke nationalstaternes handlemuligheder, f.eks. på et område som kirkens stilling.